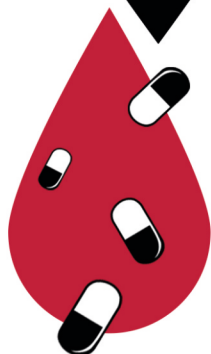

LYRIC
TUBOR

MARGARIINIMAFIA

MARGARIINIMAFIA

MARGARIINIMAFIA

LYRIC TUBOR

Copyright ©Lyric Tubor 2016

ISBN:978-952-330-519-9

Kustantaja: BoD -Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

Vaaleat pitkät hiukset valuivat silmille nuoren miehen avatessa tietokoneen kannen. Se piippasi käynnistymisen merkiksi. Mies odotti Iltalehden sivujen aukeamista ja veti hiuksensa ponnarille. Hyvän tuulisena hän kulautti siivun punaviiniä lasistaan ja katsoi kuinka ikkunan takana Jätkäsaaren valot paljastivat kilpaa veneitä kuin vanhassa videopelissä. Olohuoneesta kuului jätkäporukan kovaa huutoa, oluttölkkien kolistelua ja naurua.

”Jaro, Jaro... missä sulla on ne Keno-lähetykset?”

”Ne on siellä arpajaiset –kansiossa. Kato sieltä”, mies huusi ja vilkaisi olkansa yli ryhdistäen tietokoneensa kantta. Hän avasi ohjelman joka käynnisti lukuisia koodintäyteisiä ikkunoita näytölle.

Kovalevy suhisi aukaisten selkeän käyttöliittymän. Klikkaus käynnisti ohjelman, joka peitti ja verhosi tietokoneen ip-osoitteen ja liikenteen muut jäljet. Seuraavaksi mies käynnisti käyttöliittymästä yhteysohjelman, jolla pääsi yrityksen palomuurista sisään yhtä helposti kuin olisi kirjautunut keskustelufoorumille.

Olohuoneessa miesporukka hiljentyi seuraamaan Keno-arvonnan suorittamista. Kauniin, vaalean neidon toivotettua hyvää illan jatkoa miehet hurrasivat, hörppäsivät olutta ja hiljentyivät seuraavaan Keno-lähetykseen. Nyt ruutuun ilmestyi tummahiuksinen ja tuimemman näköinen nainen.

Tietokoneen näytölle avautui kuvaus verkosta, jossa näkyi vihreällä ne työasemat jotka olivat käynnistäneet miehen lähettämän apuohjelman sähköpostista. Kaksikymmentä sähköpostia ja jopa kuusi oli sen avannut. Sitä mies piti oivana saaliina. Käyttäjän koneelle asentunut ohjelma oli hyvin naamioitu. Virusohjelmisto ei sitä ainakaan vielä ollut tunnistanut.

Miehellä oli ollut pääsy yrityksen sisäverkkoon jo muutamia viikkoja. Hän ei tehnyt mitään muutoksia tai väärinkäytöksiä. Varotoimenpiteenä mies tyhjensi joka poistumisen yhteydessä palomuurien lokit vierailuajaltaan. Siihen hänellä oli näppärä ohjelma jonka hänen tuttavansa oli kyhännyt opinnäytetyönä.

”Tule katsomaan! Koskinen! Hei! Nyt alkaa KKK:n parhaat sääennustukset!” Koskisen kaveri huikkasi matkalla vessaan.”Ei, hitto, nyt tuli kiire. Kerttu on mun suosikki”, mies hymyili ja tyhjensi punaviinilasinsa kerralla.

Hän selasi nopeasti yrityksen eri käyttäjien työasemia, tiedostoja ja sähköposteja. Muutama käyttäjä oli osoittautunut kiinnostavammaksi kuin muut ja hän keskittyi niihin. Eräällä toimialajohtajalla oli tapana kirjoitella rakkausrunoja työpaikalla myöhään iltaan asti. Koskisen mielestä runot eivät olleet huonoja mutta hän ihmetteli miksi kaveri kirjoitti niitä toimistossaan. Kukkiko runosuoni vain siellä vai halusiko hän viivyttää kotiin menoa.

Koskinen luki johtajan illan tuotokset ja kopioi muutaman värssyn. Eihän sitä tiedä koska rakkausriimit olisivat tarpeen, hän hymähti. Mies avasi vielä yrityksen tutkimusjohtajan koneen ja kävi nopeasti läpi viime vierailukerran jälkeen ilmestyneet tai muokatut tiedostot.

2

Kirkkaissa valoissa kylpevän auditorion satapäinen yleisö nousi seisomaan ja villit aplodit täyttivät tilan.

”Odottakaa... odottakaa! Eikä tässä vielä kaikki. Olemme lyöneet lukkoon myös merkittävän rahoitussopimuksen. Sen toteutuminen odottaa vain viranomaisen virallista hyväksyntää tuotteillemme. Olette ansainneet hyvät bonukset ja ne te tulette myös saamaan! Mutta nyt... on juhlan aika. Juhlikaa ja täyttäkää lasit. Maanantaina taas jatketaan.”

Auditorion takaovet aukesivat ja yleisö alkoi virrata auditorion aulaan, jossa alkoholia ja ruokaa pursuavat pöydät odottivat ottajaansa. Toimitusjohtaja Jukka Niininen taittoi puheensa povitaskuun ja laskeutui korokkeelta vasta kun viimeisetkin kuulijat olivat poistuneet auditoriosta. Hän poistui auditorion ovelta hissien suuntaan tervehtien iloisia juhlijointa.

Lasinen maisemahissi nousi syksyn pimentämässä illassa äänettömästi ylöspäin. Toimitusjohtaja katsoi alas Keilaniemen venesataman laitureille ja muisteli kuinka monella tapaa antoisa veneilykesä oli takana. Koko vuosi oli harvinaisen onnistunut. Hän oli enemmän kuin tyytyväinen. Päätaavoite oli hyvin lähellä, ja kohta he saisivat ruveta tekemään rahaa oikein kunnolla.

Niininen astui hissistä ja kuuli alakerrasta, kuinka juhlaväki huuteli ja nauroi hyvässä tunnelmassa. Hän halusi juhlia, mutta tekisi sen tänään aivan omalla tavallaan. Toimitusjohtaja kiirehti huoneeseensa ja heitti takin päällensä tunnustellen auton avaimia taskustaan. Kuin sähköiskusta hän havahtui.

”Toimitusjohtaja Jukka Niininen, 44, on suomalaisen yrittäjän ihannemalli. Hän perusti yrityksensä HHClinic Oy:n jo vuonna 1998 ja on päättäväisesti kehittänyt yhtiötä nyt jo yli 160 miljoonan euron liikevaihtoa tekeväksi lääke- ja tutkimusyrietykseksi.”, tummaan jakkupukuun pukeutunut nainen nousi huoneen nurkasta ikkunalaudalta seisomaan pitäen kädessään Talouselämä-lehteä.

”...ensi vuonna Niinisen yhtiö loikkaa aivan toiseen koko luokkaan. HCClinicin kehittämät kolesterol- ja diabeteslääkkeet mullistavat sairauksien hoidon ja tuovat merkittäviä hyötyä terveydenhoitoomme.”

”Laura, jumalauta. Mitä sä täällä pelottelet? Mikset ole alhaalla?”, Niininen heitti yrittäen peittää pelästymistään. Hän seurasi kuinka kauniin naisen kasvoja rumensi humala ja viha.

Laura Juusko HCClinicin henkilöstöjohtaja otti viinilasin ikkunalaudalta ja kaatoi sen suuhunsa.

”Olen täällä vähän juhlinut ja pitänyt kivaa itseseni. Muistellut esimerkiksi viime kesää. Eipä saanut tämä tyttö tänä kesänä paljoa pääjohtajan veneissä kyyditystä. Mistähän kummasta se johtuu? Mielestäni olin oikein kiltti tyttö koko viime ja tämänkin vuoden. Aina valmiina. Nielin kaikki mitä vastaan tuli... muistatko tässäkin tuolissa...”

”Taidat olla jo aika päissäsi. Tämähän on käyty läpi jo viime talvena. Ei siitä vain tullut mitään.” Niininen keskeytti henkilöstöjohtajan muistelmat ja katsoi harmistuneena naista silmiin.

”Niin, piti vaan sanoa, että muistatko kuinka monta kertaa olen tuossakin tuolissa sulta suihin ottanut. Perkele, pillu ja suuhunotot kyllä kelpasi, mutta annas olla kun vähän silmä välttää niin jo on uusi pimppi kierroksessa. On se hyvä, että talkkarin toimittaja ei haastatellut minua. Pillunkipeä-pettäjä-perverssi ei olisi niin kivalta lehdessä näyttänyt.”

”Nyt kun ollaan 10 vuotta kehitetty yhdessä tätä firmaa ja rahastus on lähellä, etkö meinaa sittenkään ryhdistäytyä? Miksi rääkkäät sairasta vaimoasikin tällaisilla. Mikset ota sitä eroa, jota mullekin lupailit jatkuvasti? Häh?”

”Mä en jaksa tätä nyt. Puhutaan kun olet selvin päin. Käydään maanantaina vaikka lounaalla ja jutellaan. Mene nyt alakertaan juhlimaan ja pokaia sieltä

vaikka se uusi myyntipäälikkö. Se on tumma, pitkä ja ikäkin just kohdallaan. Moro!” Niininen poistui huoneesta hissien suuntaan.

Henkilöstöjohtaja huusi suoraa huutoa ja heitti pääjohtajan tuolin päin seinäikkunoiden säleverhoja.

3

”Hitto, miten täällä voi olla tällainen ruuhka perjantai-iltana. Saakeli!” Esa Silvan kirosi auton madellessa kohti T2-terminaalia Helsinki-Vantaan lentoasemalla. ”Ei meillä tässä kiirettä ole. Siellä on joku julkkis laskeutumassa tai systeemit muuten sekaisin. Voitaisiin vielä käydä läpi testaussuunnitelma.”

Pelkääjän paikalla istuva nuori nainen kaivoi salkustaan ohuen kannettavan.

”Krista, älä stressaa liikaa. Systeemi on testattu jo monta kertaa. Nyt vain koetetaan se haastavammassa ympäristössä.”

”...mutta muista, että vain testaat systeemin etkä missään nimessä lähde seikkailemaan tai tekemään omiasi. Tästä ei saa päästä kukaan jäljille. Muuten tää menee täysin puihin.” Krista Laakso oli huolissaan. Hänen suunnittelemansa ohjelmisto oli lopputestausta vaille. Molemmat työskentelivät CTrust-tietoturvayrityksessä. Esa Silvan oli firman perustajia ja Krista Laakso sen pätevä, kaunis projektipäälikkö.

Silvan löysi Fiatin kokoisen kolon T2-terminaalin edustalta. Hän hyppäsi autosta ja otti takakontista tietokonesalkkunsa.

”Lähde sinä vaan kotiin jo. Otan taksin kun saan homman tehtyä!” Silvan huusi auton ovelta Laaksolle joka oli kavunnut ratin taakse.

”Ok. Laita kuitenkin viestiä miten meni. Onhan sulla se lippu mukana?”

Silvan vilkaisi vihastuneena Laaksoa ja löi pelkääjän puolen oven kiinni.

Terminaalin sisällä hän suuntasi suoraan turvatarkastukseen. Turvatarkastuksen jononauhoilla Silvan kuitenkin kääntyi ja palasi lähtevien lentojen näytöille. Varmuuden vuoksi hän oli katselevinaan lentojen tietoja. Hänellä oli printattu sähköinen lentolippu ja passi mukana. Silvan ei halunnut antaa turhaan epäilyksille aihetta. Kaikki liikkeet jäivät joka tapauksessa valvontakameroille. Turvatarkastuksessa hän ojensi väärentämänsä lentolipun ja oman passinsa. Niitä turvatarkastaja ei pahemmin katsonut. Kuten hän oli epäillytkin.

Silvan etsiytyi syrjäiselle ikkunapaikalle odotustilaan ravintoloiden ja tax free –kauppojen välittömään läheisyyteen. Hän aukaisi kannettavansa ja sen ruudulle

käynnistyi testattava ohjelma. Ohjelma kävi ruudulla lokejansa läpi ja loi lopulta näkymän johon alkoi syntyä tulitikkulaatikon kokoisia erillisiä näyttöjä. Ne olivat lentokentällä auki olevia älypuhelimia.

Silvan klikkasi yhtä laatikkoa ja se aukesi suuremmaksi näytöksi ruudulle. Lentokentällä olevan henkilön E7 Nokian käyttöliittymä oli nyt täysin hänen käytettävissään. Silvan klikkasi käyttäjän saapuneista tekstiviesteistä yhden esiin.

Näytöllä luki ”Itke perkele siitäkin”. Se ei ollut ihan tyypillisin.

Hän poistui kännykän liittymästä ja testasi hakua. Hakukenttään ilmestyi iPhone, ja enterin jälkeen näytölle listautui vain lentokentällä avoimena olevat iPhonepuhelimet. Tämän jälkeen Silvan vaihtoi ohjelman näkymää. Näytölle ilmestyi verkkokuva, jossa kännykät olivat pieniä pisteitä tukiasemien ympärillä. Ohjelman avulla pystyi ottamaan minkä tahansa kännykän ohjaukseensa ja tekemään siitä niin sanotun jakelijan. Jakelemaan haluttuja tietoja ja tiedostoja valittuihin kännyköihin.

Silvanin omassa kännykässä piippasi tekstiviesti. Hän vilkaisi nopeasti. Viesti oli yhtiökumppani Jaro Koskiselta. Koskinen oli löytänyt kuumaa tutkimustietoa ja kehotti Silvania tarkistamaan sähköpostinsa. Silvan oli intohimoisesti kiinnostunut ravintoasioista ja piti aiheesta suosittua blogia. Koskinen tiesi, että kaikki tätä aluetta sivuavat tiedot kiinnostivat kyllä häntä.

Silvan laittoi puhelimensa pois samalla kun istuimen päähän hänen viereensä istahti harmaapukuinen keski-ikäinen mies. Silvan suoristi kannettavansa asentoa ja vilkaisi minkä kännykän mies juuri oli ottanut käteensä. Hän muutti ohjelmasta verkon näkymää ja sai ruudulle iPhone-puhelimet sijoiteltuna odotustilaan hänen ympärilleen. Silvan klikkasi pukumiehen puhelimen auki ja seurasi kuinka mies selasi ulkomaalaista horoskooppisivustoa lukien oinaan kuukausihoroskooppia.

Hymyillen Silvan kävi vielä testausohjelman läpi. Viimeisenä kohtana oli valitun kännykän eristäminen verkosta. Hän painoi toimintopainiketta harmaapukuisen miehen puhelimen kohdalta ja seurasi mitä tapahtui. Hetken kuluttua mies alkoi painella puhelimensa näyttöä hermostuneesti. Aikansa paineltuaan mies sulki ja käynnisti uudelleen puhelimensa. Hieman kauempana odotustilan nurkassa tumma nainen huhui puhelimeensa ja läheisestä

ravintolasta muutama asiakas sadatteli puhelintaan kovaan ääneen. Silvan pelästy. Mitä ilmeisimmin mykistystoiminto ei toiminut oikealla tavalla. Hän otti toiminnon pois päältä, sulki kannettavansa ja lähti kävelemään kohti matkalaukkujen noutoaluetta.

Silvan poistui lentokentältä ja sai taksin nopeasti. Tekstari lähti Kristalle ”Testi onnistunut 90%. Mykistämisessä jotain häikkää.

Voit viestittää tilaajalle, että olemme aikataulussa –Esa.”

4

Musta Ferrari F430 rävähti käyntiin heikosti valaistussa parkkihallissa. Koska moottori oli vielä kylmä, toimitusjohtaja Niininen kaasutti pintakaasulla ulos parkkihallista. Ajatukset palasivat Lauraan ja säälin tunne oli vahva. Heillä oli ollut monet kerrat todella hauskaa. Erityisesti hän palasi uudelleen ja uudelleen siihen iltaan kun Laura päätti ystävättärensä kanssa yllättää hänet. Siinä oli ollut jalkaa ja häpykarvoja sängyssä yllin kyllin. Olisipa se pysynyt sillä asteella. Lauran mielestä suhteen täytyy edetä tai sitä ei ole.

Niininen malttoi mielensä vain Länsiväylälle asti. Perä heilahteli vaimeasti Niinisen kiihdyttäessä mustan raketin lähes kahteen sataan. Hän painoi ratin painikkeesta lisää volyyymiä cd-soittimeen ja tunsu luissaan Satrianin särökitaran ujelluksen. Kyllä tästä vielä juhlatuulelle päästään, Niininen nyökytteli itseksensä.

Kääntyessään Kauniaisten keskustassa tunnelitielle hän näpyytteli kännykkäänsä viestin. ”Tule 22.30. Laita jotain juhlavaa. Tumman puna.”

Ferrari kääntyi hitaasti portista varoen kadun koroketta. Ylhäällä mäellä uhoi iso ja kaunis modernia kartano-henkisyyttä noudatteleva talo. Ajotie kaartui talon taakse, josta Ferrari liukui pakoputkiston liekkien saattelemana talon alle autotalliin. Talo oli tyhjä ja pimeä kunnes arkivalaistus pamahti päälle autotallin oven sulkeuduttua.

Oli nautittavan hiljaista. Vaimo ja tytär olivat poissa. Vaimo vietti kylpylälomaa ja tytär viiletti ties missä. Niininen aukaisi punaviinipullon keittiössä ja istuutui viinilasien kanssa lokoisaan divaaniin hämärän olohuoneen nurkassa. Hän huokaisi. Pitkän matkan yksi pääpysäkeistä oli lähellä. Raha ei ollut tärkeintä, mutta hän tiesi, että kohta hänestä tulisi oikeasti julmetun rikas. Sitä ajatusta ei voinut liikaa hekumoida mielessään.

Niininen tyhjensi kolme lasia viiniä ja nukahti divaaniinsa. Kunnes ovikellon riemukas soitto herätti uinuvan sankarin. Hän suoristi paitaansa ja tunki sitä siistimmin housuihinsa ennen kuin laskeutui portaita ulko-ovelle.

”Moi, moi! Tässä ollaan kuten sovittiin. Tasan puoli yksitoista”, kaunis tummahiuksinen nainen syöksyi halaamaan Niinistä

”No moi, moi. Oletpa sinä todella kaunis ja hienona tänään, Katariina”. Niininen sulki oven kiireellä ja suuteli naista pitkään.

”Mennään hissillä, jooko?” nainen huudahti iloisena.

”Toksi meillä on sellainenkin mahdollisuus vaikka käytän kyllä mieluummin portaita. Tämä hissi oli vaimon vaatimus.”

Pieni hissi notkahti heidän astuessaan sisään miltei yhtä aikaa. Niininen halasi naistaan ja suuteli kaulalle.

He istahtivat olohuoneen sohvalle. Niininen antoi naiselle viinilasin.

”Etkö sä ota lainkaan?”

”Join jo odotellessa. Nyt ei maistu.”

Toimitusjohtaja putosi polvilleen naisensa eteen ja antoi käsiensä vaeltaa edes takaisin sileällä sisäreidellä ylös haaroihin asti.

”Muuta kuin sinä.”

Rivakalla liikkeellä Niininen nosti naisen jalat hartioilleen, repäisi tumman punaiset silkki-alushousut irti omistajastaan ja laittoi suunsa kaunokaisen haaroihin.

”Ai. Ai, ai! Nyt läikky. Meinaan tämä viini.”

5

”Kiitos, Seppo. Hyvä yhteenveto. Ollaan siis aika lailla loppusuoralla. Mikkelin ja Lappeenrannan terveysasemien testijaksojen päätyttyä meillä on homma kasassa.” Toimitusjohtaja Niininen kertasi johtoryhmänsä ympäröimänä. Maanantai-aamun länsiväylän ruuhkaliikenne eteni mattona ikkunamaisemassa. Niininen nousi tuolistaan ja käveli pöydän eteen.

”Me kaikki tiedämme kuinka tärkeää on varmistaa, että kaikki sujuu kuten pitääkin. Kun tämä menee suunnitelmien mukaan, parin kuukauden sisällä on yrityksen myynti toteutettu. Muistakaa, meidän tarvitsee saada kaksi asiaa: luoda kysyntä ja imu lääkkeillemme sekä saada viranomaiset tämän taakse. Tässä vaiheessa nämä ovat ne asiat joihin keskitytään. Murehditaan muista eteen tulevista asioista sitten myöhemmin. Tässä on kohdat, joilla varmistamme

asioiden sujumisen.” Videotykki heitti seinälle kolmen kohdan askeleet euron kuvakkeet luettelomerkkeinä. Kaikki kolme muuta johtoryhmän jäsentä syventyi kohtien lukemiseen. Johtoryhmä koostui HCCLinclinin omistajista. Seppo Korhonen, tutkimusjohtaja. Alisa Kuustinen, varatoimitusjohtaja. Ville Vainio, talousjohtaja. He kaikki olivat olleet mukana alusta asti perustamassa yritystä. Niininen ja Korhonen olivat liikeidean isä ja äiti. Niininen oli laittanut eniten rahallisia paukkuja yritykseen, joten hän omisti suuren osan yrityksestä.

”Ensimmäinen kohta. Myyntiosasto on saatava heti kunnon vauhtiin. Edustajat liikkeelle ja sanomaa maakuntiin. Joka ikinen ja mahdollinen terveyskeskuslääkäri tavataan seuraavan puolen vuoden kuluessa. Kahvituksia, lounaita, matkoja mitä vaan vaatii. Tästä vastaa Alisa.

Toinen kohta. Viranomaisten kannat on saatava selville asap. Mikäli siellä on epäilyksiä tai vastustusta käydään jokainen läpi ja katsotaan miten edetään. Ne ketkä saadaan, yritetään saada mediaan levittämään ilosanomaa. Ville tuntee parhaiten THL:n väen. Hoida sinä se. Mulla on kontakteja valtiovarainministeriöön ja sosiaali- ja terveysministeriöön.

Kolmas kohta. Varmistamme, että suuri yleisö tulee tietoiseksi uudesta yhdistetystä diabetes- ja kolesterolilääkkeestämme. Ruoka- ja terveysasiat ovat nyt niin kuuma aihe, että sosiaalisen median kautta vaikuttaminen on todella tehokasta. Otan itse hoitaakseni tämän kohdan. Minulla on jo tänään tapaaminen yrityksen kanssa joka pystyy meitä auttamaan tässä.”

Varatoimitusjohtaja Kuustinen nosti jalkansa toisen päälle ja nojasi tuolissaan taakse. Hänen pyylevä olemuksensa täytti jakkupuvun hieman liian hyvin. Kuustinen oli porukan ainoa kaupallisen korkeakoulututkinnon haltija. Piti itseään lääkemyynnin ja –markkinoinnin eksperttinä. Lapseton 48-vuotias työnarkomaani, jonka harrastuksiin kuuluivat sisustaminen, taiteet ja joko rikkaat tai nuoret miehet. Mieluummin rikkaita ja nuoria.

”Koko myyntikööri on ollut kentällä jo kuukauden joten myynnin osalta homma on hanskassa. Se mitä ne tarvii on kunnon tulokset tutkimuksista myyntiä helpottamaan. Lääkärikunta maakunnissa on todella vastaanottavaista. Ne haluaa uusia lääkkeitä tehostamaan hoitoja.”

”Hienoa. Tutkimuksiakin saadaan kohta. Onko kysymyksiä tai muuta kommentoitavaa?” Niininen katsoi ryhmäänsä.

”Jos ei, niin päätetään tähän. Some-palaveri alkaa itse asiassa juuri nyt alakerran neukkarissa. Haluatko, Aila, tulla mukaan? Tai joku muu?”

Kuustinen kieltäytyi kiireisiinsä vedoten. Hän ei uskonut sosiaalisen median hömpötyksiin. Muut nousivat laiskasti tuoleiltaan päitään pyöritellen. Niininen kiiruhti käytävälle. Tutkimusjohtaja Korhonen tarttui Niinistä hartiaista ja pysäytti toimitusjohtajan palaverihuoneen oven ulkopuolelle.

Harmaan kiharatukan alta paljastui huolestunut ilme. Korhonen oli kokenut 55-vuotias tohtori ja tutkimusalan ammattilainen. Kasvojen runsaat aurinkoläiskät ja punainen nenä viestittivät pitkästä veneilykaudesta.

”Jukka, mä haluaisin keskustella sun kanssa yhdestä asiasta hyvin pian. Se vaatii hieman käsittelyä ja miettimistä. Se voi olla jopa ongelma meille”,

Niininen katsoi kummeksuen luottomiestään ja otti kännykän povitaskustaan.

”Tämä viikko on hirveä. Katsotko Liisan kanssa ensi viikon alusta palaveriajan? Sopiiko?”

Korhonen nyökkäsi hymähtäen. Niininen katosi alas rappusiin.

6

SmartSome Oy:n myyntimies pudotti tussin fläppitaulun edessä. Se oli harkittu ja tahallinen liike sillä myyntimies aisti, että toimitusjohtaja Niininen piti häntä liian varmana ja ylimielisenä. Hän toivoi kyykkimisen asiakkaan edessä auttavan viestin perille menossa. Myyntimies ei tiennyt, että se oli täysin turhaa – Niininen oli päättänyt ostaa jo ennen tapaamista.

”Kiitos hyvästä läpikäynnistä. Ymmärsinkö nyt oikein, että palvelunne avulla saamme haluamamme määrän eri sosiaalisissa medioissa toimivia keskustelijoita, jotka levittävät sanomaamme?” Niininen veti yhteen ja avasi pöydältä vissypullon.

”Aivan oikein. Määritellään vaan tavoitteet. Mitä halutaan saavuttaa ja mikä on viestinnän tarkoitus. Mä ehdottaisin, että lähdetään liikkeelle ainakin yhdellä tiimillä eli kuuden henkilön voimalla. Alkuun tehdään tehohyökkäys, ja tiimi työskentelee täysillä kaksi viikkoa. Sen jälkeen laitetaan projekti ylläpidolle pariaksi viikoksi ja taas sen jälkeen hyökkäystä uudelleen. Jatketaan tätä sovitun ajan tai kun tavoitteet on täytetty.” Myyntimies kaivoi innokkaasti tilaussopimusta mustasta salkusta

”Nyt olisi hyvä miettiä missä foorumeissa ja blogeissa tiimimme työskentelee ja vaikuttaa. Tässä on meillä aika kattava lista ja siitä voisitte miettiä.”

”Kyllä, kyllä... mutta se tärkein kysymys: mitä tämä maksaa?” Niininen keskeytti tekehymyillen.

”Eihän tämä ilmaista ole. Tulokset kuitenkin puhuvat puolestaan. Tässä muutamia projekteja ja niiden vaikuttavuuksia. Kuten huomaat, mitatuilla aikajaksoilla olemme kasvattaneet näiden tuotteiden tunnettavuutta ja mielikuvia markkinassa huimasti. Oli sitten sattumaa tai ei, mutta samalla jaksolla niiden myynti on kasvanut keskimäärin 45 %.”

”Vähän vaikea vahvistaa kun puhutaan pelkistä tuote ykkösistä ja kakkosista...”

”Me emme tietysti koskaan paljasta asiakkaidemme tai tuotteiden nimiä. Sama koskee totta kai teitä myös. Kukaan ei saa tietää, että olette tätä käyttäneet. Firmamme tekee virallisesti vain nettisivustoja ja mainontaa”, myyntimies vakuutti totisena.

”Ok. Laita tulemaan tarjous ja me käymme vielä nämä mediat läpi. Jos ja kun edetään miten se tapahtuu?”

”Hieno homma. Laitetaan tarjousta tulemaan. Käyntiin lähtö tapahtuu aloitusworkshopilla, jossa sovitaan mitä tavoitellaan ja mitkä ovat viestinnän kärjet. Tämän jälkeen luomme profiilit keskustelijoille. Hyväksyntänne jälkeen lähdemme paasaamaan valitsemissanne medioissa ja foorumeissa.”

”Laita nyt kuitenkin ensin se tarjous tulemaan. Mikäli se on hyväksyttävä, laitetaan projekti käyntiin heti kun mahdollista”

7

”Mitä sinä täällä vielä tähän aikaan? Ja istut pimeässä. Hyvänen aika”, toimitusjohtaja Niininen yllättyi sytyttäessään valoja keittiössä. Hän oli väsynyt ja pitkän päivän jälkeen halusi olla yksin.

”Enpä saanut taas unta”, Niinisen vaimo Maria tiuskaisi väsyneen näköisenä ja otti viiniä lasistaan. Vaikean sairauden takia hän joutui liikkumaan pyörätuolissa ja erityisesti yöt olivat vaikeita jatkuvien kipujen takia. Hän katsoi miestäns vihasta tärysten, kulautti loput viinit lasista ja heitti lasin kohti miestäns. Lasi osui Niinistä olkapäähän ja kimposi pöydälle hajoten pieniksi palasiksi.

”Sinäkin saatanan huoripukki! Minkä mättään päältä sitä ollaan nytkin tulossa. Koko helvetin päivän olen täällä joutunut kivuissani pyörimään. Tiedätkö yhtään

miltä tämä tuntuu? Ajatteletko koskaan muuta kuin vitun itseäsi? Saatanan tunari.”

”Just näin. Ilmeisesti kylpylässä oli oikein rentouttavaa.”

Niinen poistui keittiöstä. Hän tiesi mitä oli tulossa. Heidän elämänsä oli noudatellut samaa kaavaa jo vuosikausia. Kaikki oli välillä lähes siedettävää, normaaliakin pitkiä aikoja. Sitten aivan tyhjästä syntyy hirmuisia huuto- ja raivokohtauksia. Niinen tiesi, että vaimon sairaus oli julma. Se oli kalvanut hänen joskus rakastamaansa naista jo kohta 10 vuotta. Sairaus oli tuonut suloisen rakkauden tilalle puhtaan vihan ja sairaan katkeruuden. Onneksi hänellä oli työnsä, Niinen oli monta kertaa kiittänyt. Lukuisia kertoja hän oli suunnitellut jopa unelmoinut miten hiljentäisi tuon hirviön lopullisesti. Vuosia sitten hän oli jo päättänyt lyödä stopin yhteiselle taipaleelle. Viime hetkillä toimitusjohtajan pokka kuitenkin petti ja hän kaatoi terästetyn lasin pöydälle.

Tytarestään Kertusta Niinen oli ollut huolissaan jo pidempään. Kertulle he olivat pystyneet tarjoamaan hyvän lapsuuden. Viime vuosina Kerttu oli kuitenkin kärsinyt perheen jäätävästä ja mielipuolisestakin ilmapiiristä. Niinistä harmitti, että ennen niin läheiset välit olivat muuttuneet lähinnä keskusteluihin rahan saannista ja sen käytöstä. Mielessään huoli tytarestään Niinen painoi päänsä tyynyyn ja nukahti miltei välittömästi.

Toimitusjohtaja havahtui hereille. Hän yritti aukaista silmiään. Aamun valo kajasti himmeänä näkökentässä, mutta silmäluomet tuntuivat raskailta. Kylmä neste valui kasvoille ja kaulalle. Hän pyyhki kämmenellään silmänsä ja räpäytti ne auki.

Sängyn vierellä aamun hämärässä vaimon kasvot vääntelehtivät raivon, hulluuden ja sammumisen partaalla. Käsissään vaimolla oli iso tuubi, josta nainen valutti läpinäkyvää geeliä Niinisen kasvoille.

”Eikö olekin hyvää. Vai et ole tainnut vielä maistaa? Laitat tätä vain sinne huorasi peräreikään. Häh? Helvetin perverssi paska.”

Niinen heitti peiton syrjään ja hypähti sängystä ylös vaimonsa kurkkuun kiinni. Rajulla otteella Niinen nosti vaimonsa ylös pyörätuolista seinälle.

”Saatanan ämmä! Nyt alkaa tämä paska riittää. Laitetaan tätä sulle. Sä sitä tarviitkin. Kuiva ja sairas ämmä.” Niinen puristi ison kasan liukastegeeliä kouraansa, tunki kätensä rimpuilevan vaimon housuihin ja hieroi sitä rajuin ottein haaroihin. ”Joko alkaa kostumaan, häh?”

”Sun kanssa mä en oo kostunut koskaan. Vitun minimuna. Pane nyt, pane. Vanhojen aikojen kunniaksi”, vaimo hymyili hullua hymyään minkä Niinisen kuristusotteelta pystyi.

Niinen katsoi vaimonsa kärsiviin silmiin pohjaan asti. Suuttuessaan hän tunsu aina hävinneensä. Kontrollia ei saisi päästää käsistä missään tilanteessa. Niinen päästi vaimonsa otteestaan, heitti sängylle ja käveli pois. Vaimon nauru täyttyi itkun sekaisella huutamisella.

Hetken aikaa talo oli tuskaisen hiljainen. Vain astioiden kilahtelu ja toimitusjohtajan aamiaisaskareiden äänet halkoivat ison talon pysähtynyttä aikaa. Rauhoituttuaan vaimo lykki tuolillaan keittiöön. Hän oli alasti ja täysin tyyni. Kuin mitään ei olisi tapahtunut. Vaimo rullasi Niinen aamiaisen viereen. ”Mä tiedän, että sä oot pannut varmaan jokaista hametta kantavaa siellä teidän vitun klinikissä. Ei siinä mitään, mutta se, että sä tuot tännekin niitä huoriasi, on jo liikaa. Jos sä haluat, mä voin tehdä sun elämästä helvetin vaikeaa. Mä voin tuhota sut hyvin helposti. Ymmärsitkö?” vaimo toi kasvonsa lähemmäksi ja tuijotti.

Niinen laski kahvikupin pöydälle ja jatkoi rauhallisella äänellä.

”Kulta. Rakas vaimoni. Miksi haluaisit omaa rakasta aviomiestäsi satuttaa? Jos huuruissasi olet unohtanut, olemme naimisissa ilman minkään näköistä avioehtoa. Purisit siis niin kuin omaa oksaasi. Mutta jos haluat avioehdon, niin tehdään jumalauta ihmeessä.”

”Mä en saatana luota suhun!” vaimo katsoi tärysten Niinistä ja lykki pois.

8

Niinen laittoi puhelimensa takin taskuun ja seurasi kuinka taksikuski pujotteli aamun viimeisissä ruuhkissa. Vaimon yöllistä kohtausta oli vaikea saada mielestä. Mielipuoliset kasvot silmien edessä. Se jääräpäisen sairass intensiivisyys. Välillä hän ajatteli, että he voisivat palata edes pari askelta taaksepäin. Takaraivossaan hän kuitenkin tiesi, että heillä oli vain yksi suunta. Eteenpäin syvempään kaaokseen. Hän painoi asian pois mielestä. Ikään kuin maalasi ikävän mielikuvan mustalla tussilla. Se toimi aina.

Niinen oli sopinut vanhan ystävänsä valtiovarainministeriön kansliapäälli-

Virallisesti siunatut suositukset ovat antaneet lääke- ja elintarvikeyrityksille reseptin painaa rahaa. Maailma muuttuu. Ylhäältä käsketty viisaus törmää some-maailman armottoomaan silppuriin. Viralliset totuudet testataan oikeussalissa - kääntyykö laiva?

Toimitusjohtaja Jukka Niininen yrittää rikastua lääkeyhtiöllään kyynärpäitään ja yksityisetsivä-autokauppias Lars Oraa apunaan käyttäen. Niinisen matka rikkauteen hajottaa lopullisesti hänen epätavallisen perheensä ja käynnistää prosessin joka ravisuttaa valtakunnan päättäjiä, pyhiä suosituksia ja totuuksia.

Toimitusjohtajan tyttären moniulotteinen kaksoiselämä paljastuu raastavalla tavalla eikä menneeseen ole paluuta. Tietoturvaryrittäjä, terveysblogisti Esa Silvan asettuu tahtomattaan Niinisen rikastumisen reitille. Toiset tiet eroavat, toisten polut yhdistyvät kohtalonomaisella tavalla.

Samaan aikaan THL:ssa on käynnissä vallan vaihdos. Uusi pääjohtaja uusine ajatuksineen aiheuttaa päänvaivaa väistyvälle mutta vallassa roikkuvalle vanhalle eliitille. Pääministeri kokee kouriintuntuvan herätyksen siitä miten systeemi toimii ja taistelu muutoksesta alkaa.

84.2

Kannen suunnittelu:

